

[Hans Thyge Jacobsen.]

Jeg for mit Vedkommende føler afgjort Trang til at udtale en uforbeholden Anerkendelse af Menighedsraadenes Holdning i dette Stykke, og jeg sætter Pris paa at kunne gøre det fra dette Sted, men jeg beklager, at den højtærede Kirkeminister ikke er den Mand, som kan gøre det, jeg beklager, at den højtærede Kirkeminister kun har haft en sur Mine tilovers for Menighedsraadenes prisværdige Forhold til vore gamle Kirkebygninger, og jeg forsikrer den højtærede Minister, at for saa vidt hans Opfordring til Sparsommelighed har været rettet mod den Konto, jeg for Øjeblikket taler om, har de vakt Misstemning i vide Kredse, og Misstemningen gaar dybt ind i Rækkerne af hans egne Partifæller, som af Hjertet er med i dette Stykke Menighedsarbejde, jeg taler af Erfaring, det Menighedsraad, jeg har den Ære at tilhøre, bestaar af 7 Socialdemokrater og 2 andre; man føler sin Trang til at vise Ærbødighed mod det gamle Hus og ser sin Villie til at bringe Ofre i saa Henseende underkendt og miskendt.

Hvad jeg imidlertid særlig vil anbringe mod den højtærede Kirkeminister i denne Sag, er dette, at Kirkeministeren forekommer mig fuldkommen at savne Basis for sine Angreb mod Menighedsraadenes Administration af Menighedsudgifterne. Det er i disse Menighedsudgifters Administration, Sogdenes kirkelige Selvstyre paa økonomisk Omraade bestaar. At et saadant Selvstyre — naturligvis under et vist Tilsyn fra Provistdvalgenes Side — er gennemført ved Kirkelovene af 1922, er hævet over enhver Tvivl. Ganske vist er jeg ved Gennemlæsningen af de herhenhørende Forhandlinger paa Rigsdagen kommet til det Indtryk, at Kirkeministeren ikke var just begejstret for Gennemførelsen af denne Ordning, Ordningen, som gaar ud paa, at Menighedsraadene skal administrere Sogdenes Hjemmeforvaltning paa selvstændig Maade under Selvstyrets Form. Hvad Forholdet til Sogdenes Selvstyre angaar, var det fristende at citere den højtærede Ministers Udtalelser fra den Gang, men jeg skal nøjes med at henvise ærede Medlemmer, som kunde ønske at opfriske Erindringen om Kirkeministerens, jeg tør nok sige manglende Begejstring, og jeg tør ogsaa nok sige Betæneligheder overfor Udsigten til, at Menighedsraadene skulde overtage Forvaltningen af Sogdenes kirkelige Ækonomi, til Landstingstidende 1921—22, Sp. 1920 og følgende. Men hvad enten Ministeren nu saa og ser surt eller sødt til Sogdenes Selvstyre paa økonomisk Omraade, saa er dette blevet gennemført ved den i

1922 vedtagne og endnu gældende Lovgivning. Jeg mener, at dette er hævet over al Tvivl. Uden Vanskelighed kunde jeg dygne Citater af alle Partiernes Ordførere og andre ærede Medlemmers Udtalelser fra den Gang op, hvilke tydeligt og klart vilde vise, at jeg har Ret, naar jeg hævder, at Sogdenes Selvstyre med Hensyn til de saakaldte Menighedsudgifter siden 1922 har været indført i videste Udstrækning, og at dette ogsaa var Mening. Jeg skal nøjes med et enkelt Citat, som synes mig typisk for samtlige de andre. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse af Folketingstidende 1921—22 Sp. 5066 følgende Udtalelse af det daværende Medlem af dette høje Ting Stengaard-Kirkegaard:

„Dette sammenhængende Kompleks af Lovforslag“

— det var de J. C. Christensenske Lovforslag, det drejede sig om —

„er efter min Opfattelse en lige Fortsættelse af den frisindede Lovgivning, som man i de to sidste Menneskealdrer har været inde paa. Og det er tillige en afgørende Anerkendelse af Sogdenes Selvstyre paa kirkeligt Omraade. Det er for mig stadig Maalet, at vi ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side stiler imod, at Sogdene kan faa fuldt Selvstyre baade paa Kirkens og Skolens Omraade. Og jeg tror, det er rigtigt ogsaa nu at gaa et Skridt videre i Retning af at lægge Ansvaret og Myndigheden ud til Sognets egne Beboere, saaledes at de ogsaa paa det økonomiske Omraade faar Ansvaret og Afgørelsen.“

En afgørende Anerkendelse af Sogdenes Selvstyre paa kirkeligt Omraade, ogsaa hvad Ækonomien angaar, det var, hvad man gennemførte, da den daværende Kirkeminister J. C. Christensen havde Føringsen i Lovgivningsarbejdet. Det lader ikke til, at den nuværende højtærede Kirkeminister ser sig i Stand til at yde den samme afgørende Anerkendelse af dette, efter hans i Sommerens Løb fremsatte og i sig selv ubillige Udtalelser mod den fuldt forstaaelige, den fuldt nødvendige og den fuldt forsvarlige Stigning i Menighedsudgifterne.

Men ogsaa en anden Side ved den højtærede Kirkeministers Planer synes mig at tale det samme Sprog. Jeg tænker paa, at den højtærede Minister har kundgjort som sin Hensigt nu at søge ca. 100 Præsteembeder nedlagt. Heroverfor vil jeg først og fremmest og først og sidst gøre gældende, at de paagældende Sogne maa spørges, og — og nu kommer det vigtigste — med deres Svar maa Spørgsmaalet være endegyldigt af-